

Az új otthon

Egyszer volt, hol nem volt, a Fekete-tengeren innen, a Kárpátok közepében, az Erdélyi medencében éltek Héricsék, a legsárgább szirmú tavaszi virág család.

Minden április elején bearanyozták a napos, füves erdélyi lejtők élénkzöld lankáit. Ilyenkor, mikor az idő is melegebb lett, előbújt a többi állat és növény is téli rejtekéből.

Történt egyszer, hogy az erdő királya, a barnamedve versenyt hirdetett: aki legmesszebb viszi az erdő lakóinak hírért, az elnyeri az Adonis nevet. Sok állat és növény elindult egyedül a szélrózsa minden irányába, de volt, aki társat keresett magának. Így tett a legkisebb sárga virág, Héricske is: megkérte barátját, a földi kutyát, hogy ők versenyezzenek együtt.

- Jól van! Induljunk el máris!- mondta Frici, a földi kutya.

- Nem úgy van az! Előbb készítsünk tervet! - mondta Héricske.

- Jó-jó. Azt meg, hogy kell? Tudod, hogy én nem jártam iskolába! - Szégyellte el magát a kis földi kutya.

- Látod, mindig mondtuk, gyere velünk Bagoly Béla bácsi iskolájába, de te inkább külön vonultál, és elbújtál előlünk. - mondta a kis virág.

- De engem bánt, hogy ilyen nagy fogaim vannak! - mondta szomorúan Frici.

- Gondolkozzunk, hátha pont ennek vesszük hasznát!

- Meg van! - kiáltott fel Hérics.

-A két fogadat akaszd a leveleim alá és tépj le, hogy minél messzebb tudjunk menni.

- Jó, de ez nem fog neked fájni?

- Nem, mert te finoman fogod csinálni.

Azzal Frici beakasztotta két nagy metszőfogát a kis virág levelei alá, és hupp, már le is szakította.

Ezzel nekivágtak a hosszú útnak, bár még nem tudták, hogy hová jutnak. A kis földi kutya nagyon óvatosan vitte a virágot, nehogy baja essen. Ahogy mentek, mendegéltek egyre messzebb kerültek szülőházájuktól, s összetalálkoztak sok ismeretlen, addig még soha nem látott élőlénnel. Ilyen volt az a méh, amelyik megtámadta őket. Frici megpróbálta elkergetni a kis sárga állatot, de az keservesen így szólt:

- Nem akarlak bántani titeket! Én csupán egy kis nektárt akarok vinni az éhes családom számára! Héricske nagyon megsajnálta a méhet, s ezt mondta:

- Szívesen adok a nektáromból, ha így segíthetek rajtatok!

A méh nagyon örült, hogy ilyen kedves új barátokat ismert meg, és sajnálta, hogy nem maradhattak tovább ezen a helyen. Héricske és Frici búcsút vett a méhtől, és újra útnak eredtek.

Mentek mendegéltek erdőn-réten keresztül, amikor a virág meglátott egy hatalmas sas, aki éppen feléjük tart. A két barát nagyon megijedt, s azt sem tudták, hogy hová bújjanak a veszélyes állat elől.

Ekkor Héricskének eszébe jutott, hogy Frici nem más, mint egy földi kutya. Így szólt: - Frici, bújjunk a föld alá, hiszen te ott is tudsz közlekedni, és ott nem támadhat meg minket semmilyen vadállat! Így is lett, elbújtak.

További útjukat a föld alatt folytatták. Heteken-hónapokon keresztül utaztak, de azt elfelejtették, hogy Héricsnek szüksége van a napfényre. Már teljesen összezárta szirmait és egyre fonnyadtabb lett szegény virág. Ettől a kis földi kutya nagyon megijedt és a felszínre vitte az apró barátját.

Ahogy kidugta a fejét, egy homokos sík vidéken találta magát, és nem látott egyebet, csak sok-sok embert, aki a vasúti töltés mellett dolgozott.

Megijedt tőlük. Héricsket elültette a földbe, és ő gyorsan elbújt. Szegény Frici azóta is egymagában, remeteként éldegél az alföld sík vidékén.

Hérics életre kelt, de ő sem ment vissza hazájába, mert új otthonra talált, ahol az emberek vigyáznak rá. A kis virág nem is sejtette, hogy távollétében ő kapta meg a hazájában kihirdetett verseny győztesének járó Adonis nevet.

Azóta is itt él nem messze tőlem, és nem sokára meg is nézem, hogy milyen szépen virít a csorvási határban!

Gáspár Botond 4/b